

ת"פ 53029/06/12 - מדינת ישראל נגד אורי שגיא

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 53029-06-12 מדינת ישראל נ' שגיא
לפני כב' השופט מוחמד עלי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אורי שגיא

הנאשם

הכרעת דין

כמצוות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 - אני מקדים ומודיע בפתח הכרעת הדין על זיכוי הנאשם מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

הכרעת דין זו דנה בין היתר בגבולותיה של עבירת האיומים ובשאלה מה מהווה איום ומה לא. האם האמירה "זה יגמר רע גם לך" בצירוף מכה עם היד על השולחן וטריקת דלת, מהווים בנסיבות העניין איום לפי סעיף 192 לחוק העונשין? זו השאלה המרכזית הדורשת הכרעה בתיק זה.

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. הנאשם מתגורר עם בני משפחתו בכפר ביאליק; שהוא מושב שיתופי, ומנוהל על ידי אגודה שיתופית (להלן בהתאמה: **המושב ו-האגודה**). בין הנאשם לבין חלקי מחברי האגודה והועד המנהל כססוך, ששורשיו אי שם בעבר, והוא נסב סביב נושאים רבים שאין זה המקום לפרטם כולם. בין היתר, נתגלעה מחלוקת סביב מיצוי זכויותיו של הנאשם מול האגודה ובמסגרת זאת התנהלו בין הצדדים בעבר הליכים משפטיים שונים. כתב האישום שלפנינו הוגש בעקבות אירוע אשר התרחש על רקע קבילתו של הנאשם כי וועד האגודה לא מאפשר לו לממש את זכותו לעיין בפרוטוקולים של ישיבות הועד. זירת האירוע: משרדי האגודה במושב. המועד: 23.11.2010.

2. הנאשם הואשם בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**). על פי הנטען בכתב האישום, ביום 23.11.2010 בשעה 10:30, במזכירות האגודה החקלאית בכפר ביאליק, איים הנאשם על מזכירת האגודה, הגב' רבקה נדלר (להלן: עמוד 1

נדלר או המזכירה), בכך שהכה בחוזקה עם ידו על שולחנה, ניגש לדלת משרדה וטרק אותה בחוזקה באומרו לה: "ריקי זה יגמר רע גם לך".

3. בתשובתו לאישום כפר הנאשם בעובדות כתב האישום. הנאשם אישר באופן כללי שהמתואר בכתב האישום המתוקן אכן התרחש, תוך הסתייגות מהתיאור "בחוזקה" המתייחס למכה על השולחן ולטריקת הדלת. ברם, לטענתו, אין לראות בהתנהגותו איום על המזכירה, ואמירתו נאמרה בהקשר רחב יותר ביחס לפעולה חוקית, ולא נאמרה בכוונה להפחידה או להקניטה.

4. נוכח כפירת הנאשם הובאו ראיות הצדדים. בפרשת התביעה העידו העדים הבאים: הגב' נדלר; מר אורי שיף, האחראי על תחזוקת רשת המים ומשק הפנים בכפר ביאליק (להלן: **שיף**); מר ידיד יחזקאל כהן, יו"ר וועד האגודה (להלן: **ידיד**); ומר חיים פטיש, יו"ר וועדת הכספים באגודה (להלן: **פטיש**). כן העידו אורן שלו, בעל חברת מערכות תקשורת ממנה נרכשה מערכת הקלטה שהוצבה במזכירות האגודה; והשוטר מר דוד קלמן, אשר ביצע מספר פעולות בתיק החקירה. מטעם ההגנה העיד הנאשם ולא הובאו עדים נוספים מטעמו.

5. לאחר שהצדדים הניחו את ראיותיהם וסיכמו את טענותיהם, הגיעה העת למתן הכרעת הדין.

דין והכרעה

6. אקדים ואציין כי האירוע מושא כתב האישום תועד על ידי מערכת הקלטה שנרכשה על ידי וועד האגודה לפני האירוע (ראו ת/6), והופעלה על ידי המזכירה בעת האירוע. המערכת תיעדה את האירוע בשלמותו בתיעוד חזותי הכולל תמונה וקול. על רקע זה, לא הייתה מחלוקת של ממש בין הצדדים לגבי האמירה שאמר הנאשם לנדלר ולהתנהגותו המתוארת בכתב האישום (אם כי קיימים ניואנסים שונים ודקים אליהם הפנה הנאשם ואליהם אתייחס בגוף הכרעת הדין). כמו כן, אין מחלוקת לגבי הרקע והנסיבות האופפות את היחסים שבין הנאשם לחברי האגודה. המחלוקת, אם כן, היא משפטית בעיקרה - האם התנהגותו של הנאשם בה שזורה האמירה "ריקי זה יגמר רע גם לך", היא מעשה שיש לצבוע בצבעים פלייט.

7. את השאלה האמורה אבחן תוך היזקקות ליסודותיה של עבירת האיומים ולשאלה האם התנהגותו ואמירתו של הנאשם מקיימות את יסודות העבירה. זאת יש לעשות מתוך הקושי הטבוע בשרטוט גבולותיה של עבירת האיומים. "**עבירת האיומים [...] קשה היא. תחומי התפרסות אינם ברורים. המקרים הקיצוניים אינם מעוררים קושי. מקרי הביניים מעוררים לעתים קרובות בעיות קשות של תיחום הגבול בין אמירה מותרת לבין איום אסור. דומה כי הטעם לכך נעוץ בערכים אשר עליהם באה העבירה להגן. ערכים אלה הם בעיקר השלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפעולה של הפרט [...]. מטבע הדברים, שהשלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפעולה של פרט**

אחד עשויים להתנגש עם השלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפעולה של פרט שני. נדרש איפוא איזון בין הערכים המתנגשים. גבולותיו של איזון זה מטבע הדברים אינם מדויקים, ולדבר השלכה ישירה על חוסר הבהירות באשר לגבולותיו של האיום האסור", ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג (3) 373, עמ' 385 (1989) (להלן: עניין ליכטמן). אעמוד, אפוא, תחילה על יסודותיה של עבירת האיומים.

8. סעיף 192 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

9. עבירת האיומים היא עבירה התנהגותית ולא תוצאתית. עבירת האיומים כוללת יסוד התנהגותי שיכול לכלול ביטוי מילולי או מעשה פיזי; יסוד נסיבתי: "שלא כדין" ו"על אדם"; יסוד נפשי - מודעות להתנהגות האסורה ולנסיבות וכוונה לאיים. ביסוד עבירת האיומים העיקרון לפיו המשפט מטיל הגבלה על השמעת איומים, תוך פגיעה בחופש הביטוי, על מנת להגן על ערכים של שלווה נפשו, ביטחון וחירות פעולתו של הפרט. יודגש כי לא נדרשת תוצאה של פגיעה פיזית במאיים או מימוש האיום על מנת שתתקיים עבירת האיומים. די בפעולת האיום עצמה, אם בוצעה מתוך כוונה להפחיד או להקניט, כדי להוות עבירת איומים (רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 96 (2006)) (להלן: פרשת לם).

10. מלשון הסעיף עולה כי היסוד העובדתי-ההתנהגותי של האיום יכול להתקיים "בכל דרך שהיא". כלומר האיום יכול להיות באמצעות השמעת ביטוי מילולי, תנועה פיזית כלשהי (כגון תנועת יד או אף נעיצת מבט), או שילוב של ביטויים ותנועות פיזיות. במקרה שלפנינו נטען בכתב האישום כי האיום בוצע על ידי שילוב התבטאות מילולית המלווה בהתנהגות פיזית של מכה על השולחן וטריקת דלת.

היסוד העובדתי

11. מעשה ייחשב ל"איום" אם תוכנו עוסק בפגיעה שלא כדין בגוף, בחירות, בנכסים, בשם הטוב או בפרנסה של האדם אליו מופנים הדברים או של אדם אחר. הבחינה של מעשה האיום לא נעשית על פי אמת מידה סובייקטיבית של האדם כלפיו הופנה האיום, אלא על פי אמת מידה אובייקטיבית, מנקודת מבטו של האדם מהישוב, המצוי בנסיבותיו של המאיים. לפיכך, על מנת לקבוע אם התנהגות האיום עולה כדי איום, עלינו לבחון אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום (ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 408 (1998) (להלן: עניין חמדני)). ראו בהקשר זה את הדברים שנאמרו בעניין ליכטמן: "...לא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים היו מכוונים כלפיו הן שקובעות, אם יש בדברים משום איום אם

לאו, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה".

12. אמת המידה לבחינתו של איום, היא אפוא אמת מידה אובייקטיבית שמבקשת לבחון את ההתנהגות (וההתבטאות במשמע) מנקודת מבטו של האדם הסביר; האדם הרגיל מן היישוב - שקלט את האיום. אולם אין להתעלם מהסממנים הסובייקטיביים הקיימים במבחן שנקבע על ידי בית המשפט העליון; קרי כי יש לבחון את ההתנהגות על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה ובכללם נסיבותיו של האדם שכלפיו הופנה האיום. מכך נגזרת המסקנה כי ההתנהגות המאיימת נבחנת על רקע מכלול הנתונים הספציפיים הקשורים לסיטואציה בה התקיימה. נמחיש זאת בדוגמה: אדם אומר לאחר: "אני אעשה לך מה שעשיתי לפלוני". אמירה זו יכולה להיחשב לאיום בשים לב לרקע בו נאמרה. נניח כי עובר לאמירה זו, הותקף פלוני ונגרמו לו חבלות. מובן כי בסיטואציה זו המדובר בביטוי שייחשב לאיום. מן העבר השני, נניח כי אותו אדם הגיש תביעה נגד פלוני ופלוני חויב בדין לטובתו. מובן כי במקרה זה נתקשה לראות בדברים כאיום. והסיטואציות שניתן להעלות על הדעת בהקשר זה רבות.

13. אומנם קביעת מבחן אובייקטיבי לשאלה אם התנהגות מסוימת תיחשב איום אם לאו, מקלה מצד אחד על בחינת עבירת האיומים, מאחר ומוצב רף אובייקטיבי; אך מצד שני היא מעוררת קשיים לא מבוטלים. שכן מטבע הדברים קביעת אמת מידה אובייקטיבית, מאפשרת שיקול דעת רחב בשאלה אילו התנהגויות יש לראות בהן איום ואלו לא, ושיקול דעת זה מאפשר קביעת גבולות לעבירת האיומים, שלעיתים יהיו מנותקים משאלת הפגיעה בקורבן העבירה עצמו. לאמיתו של דבר, העניין מעורר דיון רחב יותר בשאלה, אם יש לתחם את הנורמה הפלילית והאיסור הפלילי (במיוחד עבירות שאינן בלב ההתנהגות העבריינית) על רקע "מוסכמות" חברתיות שליליות קיימות או על רקע השאיפה לשינוי הנורמה החברתית הקיימת תוך פגיעה אפשרית בעקרון החוקיות.

14. בהקשר הספציפי בו עסקינן, ניתן לומר כי קיים מנעד רב של התנהגויות; כאלה אשר על פני הדברים נחשבים להתנהגות מאיימת, וכאלה שאין לומר על פני הדברים כי הם מהווים התנהגויות מאיימות. בסוג האחרון של ההתנהגויות, שהן התנהגויות גבוליות, יהיה צורך להידרש ביתר שאת לנסיבות האופפות את ההתנהגות. אדם העושה תנועת שחיטה על צווארו מול אחר או מאיים בביטוי מפורש לפגיעה באחר (כגון שאומר לו "אני ארצח אותך"), אלה התנהגויות שלא יהיה צורך בנסיבות חיצוניות כדי לקבוע אם הן התנהגויות מאיימות אם לאו, ואילו בהתנהגויות ואמירות שאינן כוללות אמירה או ביטוי מפורש לפגיעה באחר, יהיה צורך בהידרשות לנסיבות חיצוניות ולרקע הכולל של הדברים.

15. כאמור, תוכנה של האמירה שהופנתה כלפי נדלר הינה: "ריקי זה ייגמר רע גם לך" וזו לוותה בחבטה על שולחנה ובטריקת הדלת. אמירה זו אינה אמירה ברורה וחד משמעית שניתן ללמוד מתוכנה באופן ברור כי המדובר בהתנהגות שיכולה ליפול לגדר התנהגות המהווה איום. אמנם הביטוי "ייגמר רע גם לך" הוא ביטוי "שלילי" במהותו, ובמיוחד כשאליו מתלווה התנהגות של מכה על השולחן וטריקת דלת, אולם יש לבחון את ההתנהגות בשים לב למכלול הנסיבות. גם בעניין זה ניתן להיעזר בדוגמא

תיאורטית: נניח כי אדם אומר לחברו "זה יגמר רע גם לך" וברקע הדברים נסיבות לפיהן אותו אדם שהשמיע את הדברים הגיש תביעה משפטית נגד אחר וזכה בה; עתה נשנה את הנסיבות ונציב נסיבות אחרות לפיהן אותו אדם שהשמיע את הדברים תקף אדם אחר וגרם למותו. הנסיבות השונות שלאורן מושמע הביטוי מכתובות את התוצאה אם בדבר איום עסקי או לא.

16. את אמירת הנאשם ומכלול התנהגותו יש לבחון על רקע הנסיבות שהובילו לאירוע המתואר בכתב האישום. את האירוע מושא האישום סכסוך בין הנאשם לבין הנהלת האגודה, ובמיוחד עם ידיד, וזהו הרקע הכללי שיש לתת עליו את הדעת; כמו כן קדמו לו אירועים שגם הם חשובים לבחינת הדברים. אפנה אפוא לדון ברקע האמור.

17. כל העדים הקשורים בפעילות האגודה והבקיאים בחיי המושב, ללא סייג, אישרו כי בין הנאשם לבין חברי הנהלת האגודה סכסוך; ובין הנאשם לחברי וועד האגודה שוררים יחסים עכורים, ואהבה גדולה - לשון המעטה - אין במושב. ראו בעניין זה עדותה של נדלר בעמ' 12 שורה 32 לפרוטוקול; עדותו של שיף בעמ' 25 שורה 24 לפרוטוקול; עדותו של ידיד בעמ' 33 שורה 16 לפרוטוקול שם ציין: **"אני מכיר אותו [את הנאשם] מילדות. יריבויות יש לו לא רק איתי אלא עם עוד חברי אגודה רבים על רקע ציבורי"**; עדותו של פטיש בעמ' 41 שורה 6 לפרוטוקול; וכן עדותו של הנאשם עצמו בעמ' 43 שורה 6 ואילך לפרוטוקול). עוד עולה כי חלק מהמחלוקות בין הנאשם לבין האגודה הגיעו לבתי המשפט ובין הצדדים התנהלו תביעות והליכים משפטיים. ראו בעניין זה עדותה של נדלר בבית המשפט בעמ' 12 סיפא; הודעת הנאשם במשטרה, ת/3, שורה 13 ואילך; והמסמכים של האגף לאיגוד שיתופי - נ/9. אמנם במהלך העדויות עלו טענות לביצוע מעשי אלימות הדדים, אולם אלה היו בעבר הרחוק ומכל מקום לא היו סמוך לאירוע המתואר בכתב האישום, ולא היו "גולת הכותרת" של המחלוקת.

18. נושא העיין בפרוטוקולים של וועד האגודה תפס נפח משמעותי בסכסוך בתוך האגודה, והדבר היה מושא התדיינות משפטיות בין הצדדים. הדברים עולים בבירור מהודעות העדים (ראו בפרוטוקול בין היתר עדות נדלר בעמ' 15 שורה 6; עדות שיף בעמ' 24 שורה 17; עדות ידיד בעמ' 35 שורה 25; עדות פטיש בעמ' 42 שורה 16 שם ציין כי **"בשנה יש בקשות לעיין בודדות למעט אורי שגי שמיני הרבה בקשות לעיין"**); ותעיד על כך גם ההתדיינות בין הצדדים סביב עניין זה לרבות דרישת וועד האגודה כי עיין הנאשם במסמכים ייעשה במשרדי האגודה בנוכחות שני חברי אגודה, וכן מערכי האבטחה שיצרו נציגי האגודה כגון התקנת מצלמת אבטחה שנרכשה במיוחד לצורך תיעוד המעמד. ראו בעניין זה עדות ידיד בעמ' 35 לפרוטוקול; עדות פטיש בעמ' 42 שורה 18 לפרוטוקול.

19. אין חולק כי האירוע מושא האישום התרחש כאשר הגיע הנאשם למשרדי האגודה כדי לעיין בפרוטוקולים של וועד האגודה, כעולה מהעדויות הפגשה תואמה לשעה 10:30 באמצעות היועץ המשפט של האגודה עו"ד בן חפר. לפי העולה מהראיות, הנאשם הגיע למשרדי האגודה מעט לפני השעה היעודה, והמתין לבואם של ידיד ופטיש. יובהר כי לטענת נציגי האגודה, היה צורך כי מימוש זכותו של הנאשם לעיין בפרוטוקולים ייעשה בנוכחות שני נציגי הוועד, לטענתם לאור ניסיון העבר עם הנאשם, כאשר בין היתר נטל מסמכים ללא רשות. עוד עולה מן העדויות כי המפגש אשר תואם בין הצדדים, לא

היה הראשון, שכן עוד קודם לכן, תואם מועד לעיין במסמכים, ביום 18.11.2010. הנאשם הגיע למשרדי האגודה על מנת לעיין בפרוטוקולים, אולם במקרה זה ננעל במשרד האגודה על ידי יו"ר וועד האגודה, ידד, אשר העיד בהקשר זה כי נעל את הנאשם במשרד על מנת למנוע ממנו נטילת מסמכים ללא רשות (ראו: עמ' 37 שורות 29-30 לפרוטוקול; עדותה של נדלר בעמ' 13 שורה 17 לפרוטוקול ובעמ' 16). כפי שעולה מהודעתו של שיף, גם האירוע הקודם הסתיים בחילופי דברים לא נעימים בין הנאשם לחברי הוועד. עוד עולה כי לנאשם תואם מועד נוסף לעיין במסמכים, ליום 21.11.2010, אולם גם במועד זה לא קוימה זכותו של הנאשם לעיין במסמכים (עמ' 17 בשורה 27 לפרוטוקול; עמ' 36 בשורה 14 לפרוטוקול). הנה כי כן, המועד בו התרחשו האירועים מושא האישום, היה המועד השלישי שנערך לאור בקשת הנאשם לאפשר לו לעיין בפרוטוקולים לאחר שקדמו לו שני מועדים: האחד ביום 21.11.2010 והשני ביום 18.11.2010, במהלכו פעל ידד ונעל את הדלת כאשר הנאשם בתוך המשרד. להשלמת התמונה יצוין כי בגין האירועים שהתרחשו ביום 18.11.10 הוגשה תלונה, אך התלונה לא הניבה דבר ולא הונחו בפניו נתונים מספיקים לעניין זה.

20. על רקע היחסים בין הצדדים, ועל רקע מקרים קודמים שהתרחשו כשהנאשם הגיע למזכירות האגודה, נרכשה על ידי האגודה מערכת הקלטה ניידת. מערכת ההקלטה הוצבה במשרד המזכירות מתוך מטרה להקליט את הנאשם כאשר הוא מתנהג בצורה בלתי הולמת לדברי נציגי הוועד (ראו את עדותו של שיף בעמ' 42 שורות 19-21 לפרוטוקול). יצוין כי בהקשר זה העיד הנאשם בבית המשפט כי מטרת חברי הוועד הייתה לגרום לו לצאת מן הכלים, להקליטו מתנהג באופן בלתי הולם ולהפיץ קלטת זאת באמצעי התקשורת; זאת על מנת לפגוע בשמו הטוב כאיש צבא בכיר לשעבר ודמות ציבורית מוכרת (ראו: עמ' 46 בשורות 21-23 לפרוטוקול, עמ' 48 בשורות 2-3 לפרוטוקול). בהקשר זה יצוין כי ידד אינו מכחיש כי בעקבות האירוע מושא האישום, הוא פעל והעביר את הקלטת המתעדת על התנהגות הנאשם לערוץ 10, אלא שצו שניתן במסגרת בקשה לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת, שנדונה בפני כב' השופט וגנר בתיק 51468-11-10, מנע את פרסום הקלטת.

21. עד כאן הרקע לאירוע המתואר בכתב האישום. כאמור, האירוע תועד מתחילתו עד סופו במצלמה שהותקנה במקום (ת/1, ראו גם דו"ח הצפייה בדיסק מיום 31.3.2011). אין טוב ממראה עיניים, אך לטובת הקורא אתאר בקצרה את האירוע כפי שהוא משתקף מהתיעוד. ניתן לראות בדיסק את הנאשם עומד מול נדלר ודורש ממנה את ספר הפרוטוקולים, תוך שהוא אומר כי כל חבר זכאי לקבל עותקים, כי בפעם הבאה הוא יבוא עם המשטרה וכן אומר לה "די", אך נדלר מסרבת למסור לו את המסמכים. במשרד נוכח גם שיף אשר בשלב מסוים יוצא מהמשרד. כעבור פחות מדקה, מצביע הנאשם על כך שהשעה 10:30 ומבקש לראות את הפרוטוקולים. הנאשם מבקש מנדלר בתוקף למסור לידיו את הפרוטוקול "עכשיו". לאחר מכן הנאשם מדבר בטלפון ואומר לבן שיחו (אשר כפי שעולה מהעדויות, הוא עו"ד בן חפר ב"כ האגודה) שהוא מאפשר לחברי הוועד לעבור על החוק בכך שלא ניתנת לו האפשרות לעיין בפרוטוקולים, ומסנן קללה "לך תזדיין טמבל שכמוך". לאחר מכן ממשיך הנאשם לדרוש מנדלר לראות את הפרוטוקולים ובשלב מסוים מרים את קולו, עד כדי צועק, כשהוא אומר לנדלר "אני דורש לתת את הפרוטוקולים". האמירה מלווה בקול חבטה חזקה ותוך שהוא ממשיך לדרוש את קבלת הפרוטוקולים. לאחר מכן ניגש הנאשם אל דלת הכניסה של החדר בו נמצאים הצדדים,

כאשר בפתח הדלת עומד שיף. הנאשם טורק את הדלת תוך שהוא אומר דבר מה כלפי שיף, ולאחר ששיף פותח את הדלת אומר לו הנאשם "עכשיו לך להלשין אדיוט". הנאשם ממשיך לדרוש את הפרוטוקולים ומלין על כך שהשעה כבר לאחר 10:30. אחר כך הנאשם שוב דורש מנדלר את הפרוטוקולים, אומר לה שהפגישה נקבעה עם בן חפר, ואז הוא אומר לה: "ריקי זה יגמר רע גם לך". לאחר מכן יוצא הנאשם וטורק שוב את הדלת בחוזקה ונשמעים רעשים בחוץ. בנקודה זו יצוין, כי כתב האישום כלל במקור עבירה של היזק לרכוש במזיד, אך עבירה זו נמחקה לבקשת המאשימה ועל כן אין להידרש לנזק שנגרם לחפצים שמחוץ לחדר, למעט המסקנה שיש להסיק מכך - כי טריקת הדלת נעשתה בחוזקה.

כבר עתה אציין כי מהתיעוד המצולם ניתן לקבוע כי החבטה על השולחן וטריקת הדלת אכן, נעשתה בחוזקה - ואין לקבל את טענת הנאשם כי אין המדובר בחבטה חזקה. הדבר עולה בבירור מצפייה בתיעוד ואף הנאשם בעצמו מאשר את הדברים בחקירתו במשטרה (ראו ת/3, שורה 57 ואילך).

22. מוקד הדיון הינו פרשנות האמירה "ריקי זה יגמר רע גם לך" והפעולות שביצע הנאשם - המכה עם היד על השולחן וטריקת הדלת. השאלה שעלינו להידרש אליה הינה האם אמירתו של הנאשם והתנהגותו עולה כדי איום לפי סעיף 192 לחוק העונשין, אשר נועדה להפחיד או להקניט את נדלר? והשאלה הראשונה שיש להידרש אליה, האם יש במכלול התנהגות הנאשם כדי **להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום; קרי נדלר**. כפי שאנמק להלן, סבורני כי התשובה לשאלה זו שלילית.

23. יש לבחון את ההתנהגות והאמרה "זה יגמר רע גם לך" לאור נסיבות המקרה והרקע לאמירת הדברים. בהמשך לדוגמא שהובאה לעיל, הרי ברור כי אם ברקע להתנהגותו של הנאשם קיימת למשל התנהגות אלימה במהלכה אונה "רע" לאחרים; פגיעה פיזית או אחרת, הרי לא יהיה ספק בכך כי המדובר באיום, שכן האמירה "זה יגמר רע גם לך" יש לראות לאור הנסיבות הללו. אך במקרה שלפנינו, ברקע להתנהלותו של הנאשם ולדברים שציין עומדים ההליכים המשפטיים שהתנהלו בין הנאשם לבין חברי הוועד, שעניינם סירוב הוועד - לדידו - לאפשר לו לעיין בפרוטוקולים. מסקנה זו עולה מן ההקשר המידי בו נאמרו הדברים. אין מחלוקת כי התנהלותו של הנאשם במהלך המפגש עם נדלר סבה כולה סביב העיין בפרוטוקולים של וועד האגודה. למעשה, עצם קיום המפגש היה לצורך זה, ולכל אורך המפגש, שהאירוע מושא כתב האישום הוא חלק ממנו, הנושא היחיד שעלה הוא מימוש זכותו של הנאשם לעיין בפרוטוקולים. כן יש לזכור כי מפגש זה היה השלישי בסדרת פגישות שתואמו עם הנאשם כדי לאפשר לו לעיין במסמכים, ובשני המפגשים הקודמים לא נתאפשר לנאשם לעיין במסמכים. כפי שצינו לעיל, נושא העיין במסמכי האגודה, היווה מרכיב משמעותי בסכסוך בין הנאשם לבין חברי וועד האגודה, ותפס נתח משמעותי בהתדיינות ביניהם.

24. ועוד על "האווירה" ששררה במשרדי האגודה בעת האירוע מושא האישום ניתן ללמוד מעדותו של שיף; עד תביעה, אשר נכח במשרדי האגודה בזמן האירוע. בהודעה שמסר שיף במשטרה, ציין שיף כי "אורי שגיג דפק בחוזה על השולחן איים שיתבע אישית את ריקי" (נ/5, שורה 12). יודעים אנו כי ביטויים לפיהם הנאשם "יתבע אישית את ריקי" או כי הנאשם ינקוט בהליך משפטי כלפי המזכירה, לא

נאמרו על ידי הנאשם, וזה אמר כי העניין "יגמר רע" גם למזכירה. על כן נשאל העד בעניין זה בעדותו בבית המשפט והבהיר שזו הייתה הפרשנות שלו למלים "ריקי זה יגמר רע". כך תועדו הדברים בפרוטוקול, בעמ' 23 שורה 3:

"ש. אתה לא ידעת לפרש את ההרגשה של גב' נדלר מהאירוע. יש את ההודעה שלך במשטרה מהאירוע שם שאלו אותך אורי שגיא דפק בחוזקה על השולחן, איים שהוא יתבע אישית את ריקי. אני מבין מדברים אלה שפרשת את מה שנאמר לריקי כי הנאשם יתבע אותה אישית.
ת. זאת העדות שהיתה באותו רגע, העדות נרשמה סמוך אחר המקרה. זה מה שהיה בזיכרון ששמעתי אותו אומר. כמו למשל זה יגמר רע. יתכן שאמרתי את הדברים במשטרה כיוון שזו היתה הפרשנות שלי למילים ריקי זה יגמר רע".

אמירתו של שיף בהודעתו במשטרה כי הנאשם איים שיתבע אישית את נדלר, מחזקת דווקא את ההסבר שניתן על ידו בבית המשפט. ניתן לומר כי הרושם שהותירו דבריו של הנאשם לצופה מן הצד- שיף, כי הבין שהמדובר באיום בתביעה אישית, היה כה עז, עד כדי כך ששיף ציין כי זה האיום שהיה. יש לזכור כי המדובר בעד תביעה, שנכח במהלך האירוע; וכי במהלך האירוע המתועד, נראה הנאשם מטיח דברים גם בשיף עצמו וטוען כלפיו כי הוא "מלשין", ואף טרק את הדלת (בטריקה הראשונה שנראית בתיעוד) כאשר שיף עמד בפתחה, בתנועה שנראית כתנועת כעס שכוונה דווקא כלפי שיף ולא כלפי נדלר.

25. מקובלת עליי טענת בא כוח המאשימה בסיכומיו, לפיה הפרשנות של שיף לאמירת הנאשם אינה בהכרח פרשנות מנקודת ראות אובייקטיבית של אדם מן היישוב. אכן, פרשנותו של שיף אינה חזות הכל, ברם ישנה חשיבות לעובדה ששיף נכח במקום האירוע, הבין את הרקע לאירוע ואת תחושות הצדדים, ופירש את אמירת הנאשם כפי שפירש. יש לזכור כי אמת המידה לבחינה אם המדובר בהתנהגות המהווה איום היא בעיקרה אובייקטיבית. אלא שאין להתעלם מחשיבות הבנת הנסיבות שאפפו את האמירה והרקע לדברים. בעניין זה שיף היה מצוי בעיצומה של המחלוקת בין הנאשם לחברי הועד ומכאן חשיבות דבריו, והאופן בו הוא "תפס" את התנהגות הנאשם.

26. נדלר העידה בבית המשפט. בעדותה היא תיארה את תחושותיה נוכח התנהגותו של הנאשם. לדברי נדלר אמירת הנאשם והרמת הקול כלפיה גרמה לה לחוש אי נעימות ופחד, זאת בין היתר לאור העובדה שהנאשם הוא אדם בעל מעמד. לדברי נדלר היא לא ידעה כיצד לפרש את אמירת הנאשם - זה יגמר רע (עמ' 10 לפרוטוקול, שורות 15-18). מקובלת עלי המסקנה לפיה נדלר חשה פחד נוכח דבריו והתנהגותו של הנאשם; הדברים עולים מעדותה של נדלר - לה אני מאמין, מהתיעוד המצולם בו ניתן להבחין כי נדלר תופסת את ראשה, וכן מעדותם של שיף וידיד בדבר מצבה של נדלר. עם זאת יש לזכור כי אמת המידה לבחינת הדברים הינה אמת מידה אובייקטיבית ולא סובייקטיבית. אם נמחיש את הדברים, ניתן לומר כי גם אילו הנאשם היה אומר כי הוא יתבע את נדלר-המזכירה בתביעה אישית, היה הדבר מעורר תחושות פחד ואי נעימות אצלה, אך עדיין לא ניתן לראות בדברים איום. אם כן ועל רקע

האפשרות הסבירה לפיה ניתן להבין, במשקפי האדם הסביר, את הדברים "זה יגמר רע" כ"איום" לתבוע את המזכירה באופן אישי, יש בכך לעורר ספק אם הדברים הם בגדר איום ומקיימים את היסוד העובדתי הנדרש.

27. כדי להשלים את התמונה יש לציין כי נדלר נחקרה במשטרה ומסרה שתי הודעות: האחת מיום 27.1.2011 (סומנה נ/1), מספר חודשים לאחר האירוע; והשנייה מיום 21.3.2011 (סומנה נ/2), שנה לאחר האירוע מושא האישום. בהודעתה הראשונה, בה היא נחקרה בחשד לכליאתו של הנאשם במשרדי האגודה ביום 18.11.2010, היא לא הזכירה את האירוע מושא כתב האישום, ולא ציינה כי הנאשם איים עליה. כאמור, הקביעה האם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית, מנקודת מבטו של אדם מן היישוב, ולכן פרשנות הביטוי לא צריכה להיעשות מנקודת מבטה של נדלר. חרף כך, ראוי לציין כי אף בעיניה של נדלר, בזמן אמת, היא לא הלינה על התנהגות הנאשם. במה דברים אמורים? כפי שצינתי, בהודעתה הראשונה של נדלר במשטרה (נ/2) אשר נגבתה כחודשיים לאחר האירוע המתואר בכתב האישום היא לא הזכירה כלל שהנאשם איים עליה. כשנשאלה בהודעתה הנוספת (נ/1) מדוע לא הגיעה להגיש תלונה מיד אחרי המקרה, היא השיבה שהיא לא רוצה "עניינים" עם הנאשם, שהיא מפחדת ממנו, וכי כל שעשתה הוא מילוי הוראות הועד לא להראות לנאשם מסמכים שלא בנוכחותם (נ/1, שורות 26-28).

28. בעדותו של הנאשם הוא ציין כי אמירתו לא נועדה לאיים על נדלר. הנאשם הסביר בעדותו כי הגיע למזכירות האגודה בשלושה מועדים שונים על מנת לעיין במסמכים, אך לא התאפשר לו העיון. על רקע זה, ציין הנאשם כי התרגז וחש מושפל ולכן אמר את האמירה כלפי המזכירה. לטענת הנאשם, כוונתו במשפט "זה יגמר רע גם לך" הינה שיגש תביעה נגדה (עמ' 47 לפרוטוקול, שורות 1-5). בעדותו לפני פירט הנאשם את הרקע להתנהגותו ביום האירוע:

"...יגמר רע אמרתי כי לאיזה מצב אנחנו מגיעים, אני פה כמו ילד נזוף מתחנן על זכות המותנית לי משחקים איתי בלך ושוב ולא מוכנים לדברי איתי. לצערי היגמר רע שאם אני פותח עוד סאנה משפטית ביני לבין חברי ועד כפר ביאליק ולצערי ריקי משתפת פעולה היא פועלת נגדי. מבצעת הוראות בלתי חוקיות... הכוונה שאני אגיש תביעה גם נגדה וכך גם קרה... אני שמעתי את ריקי נדלר בבימ"ש וקראתי את עדויותיה והיא לא טענה בשום מקום שאיימתי עליה ולא אמרה שהיא חוששת שאני אפגע בה פיזית" (עמ' 45 שורות 3-10 לפרוטוקול).

הנאשם נשאל בחקירתו הנגדית מדוע בהודעתו במשטרה הוא לא הסביר שבאמירתו "זה יגמר רע" התכוון שיתבע את ריקי משפטית, הנאשם השיב שלא עלה בדעתו להפעיל כלפי המזכירה אמצעי אלים כלשהו, ולכן כשנשאל במשטרה למה התכוון באמירתו, השיב שאין לו כוונה לאיים עליה (ראו: עמ' 47 שורות 14-17, 20-21 לפרוטוקול).

29. אכן, עיון בעדותו של הנאשם במשטרה מעלה כי הוא נשאל באופן מפורש "לאיזה רע בדיוק הוא מתכוון?" והוא השיב כך (ת/3, שורה 140): **"רע הכוונה שאני עם כל הרקע והניסיון והשנים צריך**

להרגיש משוטה, מבזזה, מבוויש ולא זוכה לא רק למה שהחוק מקנה לי אלא גם ליחס אלהנטרי של בני אדם...אני חש שהוגדשה פה הסאה. בהודעתו במשטרה לא ציין הנאשם כי הוא מתכוון להגיש תביעה אישית נגד המזכירה, אם כי צוינו על ידו הליכים משפטיים המתנהלים בינו לבין האגודה. לאור דברים אלו, נראה ש"הפרשנות" שניתנה על ידי הנאשם בדיעבד במהלך עדותו במשטרה, נועדה "לייפות" את התנהגותו הבוטה ולעדנה. עם זאת, אין לשים את הדגש על הדברים שציין הנאשם ועל הפרשנות שניתנה על ידו בדיעבד לאמירתו ולהתנהגותו. הבחינה אם המדובר בתוכן מאיים אם לאו לא נעשית מנקודת ראותו של **המאיים**, אלא מנקודת מבט אובייקטיבית וגם זו מנקודת ראותו של **המאיים**. אומנם ניתן להידרש - כעיקרון - לפרשנות הנאשם להתנהגות המאיימת, אולם המדובר בנסיבה אחת, במכלול הנסיבות, וכאמור, אין לשים עליה את הדגש.

30. אין להתעלם מכך שהביטוי שהשמיע הנאשם לוה בהתנהגות פיזית. דפיקה על שולחנה של המזכירה וטריקת הדלת. בעניין זה האחרון יאמר כי כעולה מהתיעוד המצולם, הנאשם טרק את הדלת פעמיים. הפעם הראשונה כאשר שיף עמד בפתח הדלת, ונראה כי טריקת הדלת כוונה כלפי שיף דווקא (והנאשם אף התריס כלפיו כמי ש"מלשין") ולא כלפי נדלר. הפעם הנוספת שנטרקה הדלת, הייתה בצאת הנאשם מהמשרד. יותר מאשר יש לראות בטריקת הדלת כמעשה איום, היא מעידה על תנועת של כעס עמדי העובדה כי הוא המתין ולא זכה לעיין במסמכים משלא הגיעו במועד נציגי האגודה. אשר למכה על השולחן, אין לכחד, המדובר בחבטה חזקה על שולחן המזכירה, אולם יש לבחון התנהגות זו במכלול ההתנהגות והאמירות שנאמרו באותו מעמד, והכוונה היא לדרישת התקיפה של הנאשם כלפי המזכירה לאפשר לו לעיין במסמכים. ניתן לראות אפוא את המכה האמורה משום ביטוי לעמידה על זכותו של הנאשם לאפשר לו לעיין במסמכים, שאין מחלוקת עליה.

31. לסיכום: הבחינה האם מדובר באמירה מאיימת נעשית מנקודת מבט אובייקטיבית, של אדם מן היישוב בנסיבותיו של המאיים. לא שוכנעתי כי בנסיבות העניין ניתן לפרש את אמירת הנאשם במכלול ההתנהגות כאמירה מאיימת, באופן חד משמעי. סבורני כי במכלול הדברים ניתן לפרש את המילים "יגמר רע" הן באופן שמצביע על פגיעה שלילית אסורה, והן באופן שמצביע על פגיעה שלילית שאינה אסורה על פי חוק, כגון הגשת תביעה משפטית. לפיכך, לאור כך שלא ניתן לשלול שאמירתו של הנאשם כוונה לתביעה משפטית עתידית נגד המזכירה, מתעורר ספק סביר לגבי השאלה האם אמירתו של הנאשם והתנהגותו מהווה איום וספק זה פועל לטובת הנאשם.

32. בשולי הדברים אציין כי בפתח עדותו של ידיד ציין כי ברצונו למסור הודעה לבית המשפט והוא ציין כי לאחר עדותה של נדלר נמצאה קלטת נוספת של "אירוע דומה", בה תיעוד של מקרה מיום 18.11.2010, וכי ההקלטה מצויה בידיו. הקלטה זו לא הייתה בחומר החקירה ולא נתפסה על ידי המשטרה. היה ראוי כי במסגרת פעולות החקירה שבוצעו, ייתפס התיעוד האמור, מה גם שדבר קיום הפגיעה ביום 18.11.2010 עלה מהראיות, והוא אף היה רלוונטי לחשד לביצוע עבירה של כליאת שווא. גם לאחר שהודיע ידיד אשר הודיע, לא נתפסה הראיה ועל כן - אין היא מונחת בפני בית המשפט. סבורני כי עצם העובדה כי התיעוד האמור לא נמצא בחומר הראיות, הוא מחדל חקירה, שיש בו כדי לתמוך אף הוא בזיכוי הנאשם. אני סבור כי היה בתיעוד האמור, כדי לשפוך אור נוסף על הנסיבות והרקע להתנהגות הנאשם; שהן כפי שהובהר לעיל, חשובים לסיווג ההתנהגות כהתנהגות מאיימת אם לאו.

33. לאותה התוצאה ניתן להגיע גם על ידי בחינת התנהגות הנאשם בהקשר של הרכיב הנסיבתי, כפי שיפורט להלן.

היסוד הנסיבתי - "שלא כדין"

34. כזכור, עבירת האיומים כוללת, לצד היסוד העובדתי-התנהגותי, יסוד נסיבתי - שמוצא ביטוי במלים "שלא כדין" ("המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה **שלא כדין** בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו").

35. בספרות המשפטית ובפסיקה קיימות דעות שונות לגבי משמעותו ופירושו של הביטוי "שלא כדין" כאשר הוא מופיע כחלק מיסודותיה של עבירה פלילית. לעתים המדובר בביטוי מיותר ואף "משבש את הדברים" בכל הנוגע ליסודות העבירה; לעתים יש לתנאי נחיצות במיוחד בעבירות מחדל כאשר המחדל או החובה לפעול אינם מוגדרים באופן ספציפי בעבירה עצמה, אם כי נחיצות זו מתייחסת לנוכח קיומה של הגדרה "למחדל" - אי מילוי חובה על פי דין; לעתים נדרש הביטוי כאשר להתנהגות האסורה עצמה יש משמעות דו-ערכית, שהביטוי "שלא כדין" נדרש כדי להבחין בין שתי התנהגויות דומות, שהאחת אסורה והשניה לא (דוגמא לכך היא עבירת כליאת השווא). ראו: ש"ז פלר **יסודות בדיני עונשין**, כרך א', 419-403 (1978) (להלן: **פלר**); לדרמן ולוי **עיקרים באחריות פלילית**, עמ' 196-207 (1995). בעניין **חמדני**, פסקה 7, ציינה כב' השופטת בייניש דברים אלו, לעניין הרכיב הנסיבתי:

"העניין שלפנינו אינו מחייב התמודדות עם השאלות הרבות שהתעוררו סביב נושא זה. דומה, שגם לפי הדעה הגורסת שבמקרים רבים זהו רכיב מיותר בהגדרת העבירות... הרי בעבירת האיומים יש חשיבות לרכיב זה באשר יש בו כדי ליצור הבחנה בין אזהרות, התראות וביטויים מעוררי חרדה מפני הצפוי שהם בעלי אופי מותר, הנכללים בגדר התנהגות נורמטיבית, לבין התנהגות שהמחוקק אסר".

36. סבורני כי המקרה שלפנינו, וככלל המקרים בהם הביטוי "המאיים" הוא גבולי, מבהירים את חשיבות קיום הרכיב הנסיבתי "שלא כדין" כמסננת שבאמצעותה ניתן למיין אילו התנהגויות וביטויים ייחשבו כמאיימים ואלו לא. עבירת האיומים נוגעת מטבעה להתנהגות ולדיבור שאינו כולל תוצאה פוגעת במישור הפיזי, המדובר אם כן בדברים שבבסיסם אינטראקציה בינאישית שגורה ויום יומית. במקרים הרגילים כאשר האיום הוא ברור ומפורש אין קושי. הקושי קיים כאשר המדובר בהתנהגויות גבוליות שאינן בלב האיום ובמקרה זה ניתן לומר כי ההתנהגות היא דו-ערכית, וניתן לפרשה כאיום או כאזהרה או התראה לגיטימית. במקרים אלה נודעת חשיבות לתיחום הגבולות, כדי שלא להפוך כל אמירה או התנהגות למעשה פלילי. פלוני מאיים להגיש תביעה כספית נגד אלמוני. לעתים רבות יש ב"איום" זה יש כדי לעורר פחד ואימה אצל שומע האיום, ואין ספק כי הגשת תביעה כספית כרוך בה סיכון לפגיעה רכושית. ניתן לומר כי במקרים רבים מתקיים היסוד הנפשי הנדרש, זאת בשים לב להלכת הצפיות החלה

ובשים לב לכך שאין צורך רק בכוונה להפחיד אלא שדי בכוונה **להקניט** - דבר שיכול להביא לכך שגם אמירות שאינן לרוחו של השומע יהוו איום פלילי. ואולם, ברור כי החברה אינה מבקשת לראות בדיבור זה כאיום ולהכליל את הביטוי בגדר מעשה פלילי. היסוד הנסיבתי "שלא כדין" יש בו לסייע בהתגברות על הקשיים האמורים. הדברים כמובן מתייחסים לסוגיה רחבה יותר הנוגעת לגבולותיה של הנורמה הפלילית כמעצבת התנהגות חברתית ראויה, או כמשקפת מציאות קיימת. אך נדמה שהארכנו מעבר לדרוש, ונסתפק בהרהורים אלה.

37. אם ניישם את הדברים בענייננו, אזי אמירת הנאשם "זה יגמר רע" אינה כוללת התבטאות שלילית מובהקת ואין היא כוללת איום מפורש וברור. קבענו, כי על רקע הנסיבות, ניתן היה להבין את האמירה כ"איום" להגיש תביעה משפטית. אין לראות בדיבור כזה, אף אם לווה בדרישה תקיפה הכוללת חבטה על השולחן וטריקת דלת, כמעשה איום פלילי; "שלא כדין". בכך אולי יש משום תשובה לשאלה שהוצגה בהקשר הדיון ביסוד הנסיבתי האמור, על ידי המלומד **פלר**, שם, בעמ' 404: "**בסעיף 192 לחוק העונשין מוגדרת העבירה של 'איומים' כדלקמן: 'המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או שלם אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו...'. האם ייתכן איום בפגיעות כאמור ובכוונה כזה שיהיה כדין?**" האיום כי אדם יגיש תביעה משפטית נגד אחר (שתוצאתה תהיה פגיעה בנכסיו, ברכושו, בשמו הטוב, בפרנסתו ולעתים בחירותו) יכול וייחשב כאיום, שכן במקרים רבים יהיה בכוחו לקיים את יסודות העבירה; גם העובדתיים וגם היסוד הנפשי. לדרישה כי האיום יהיה "שלא כדין" יכולה להיות חשיבות כדי להוציא כל אותם מקרים מגדרי העבירה הפלילית. נציין כי במקרים האמורים, הסייגים לאחריות הפלילית אינם יכולים להוות "תחליף" לתנאי כי האיום יהיה "שלא כדין", השוו **פלר**, עמ' 408. במלים אחרות, לעתים ההתנהגות שנטען כי היא מאיימת, היא התנהגות דו-ערכית, שנדרש מכשיר כדי לבחון אם המדובר בהתנהגות מאיימת (שלא כדין) אם לאו.

38. יכולנו לסיים את הילוכנו כאן, שכן לאור בחינת היסוד ההתנהגותי (והנסיבתי) הגענו למסקנה שאין המדובר באיום. למעלה מן הדרוש אוסיף מספר מילים לגבי היסוד הנפשי של עבירת האיומים.

היסוד הנפשי

39. היסוד הנפשי הנדרש לעבירת האיומים הוא "בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו". כלומר כי המאיים "הציב לנגד עיניו את המטרה של הפחדה והקנטה, קרי כי שאיפתו - במאובחן מהמניע שהניעו לבצע את המעשה - הייתה להשגת יעד זה; ההפחדה או ההקנטה. ראו: עניין **ליכטמן**, פסקה 3. המדובר בדרישה לקיום מחשבה פלילית מיוחדת מצד הנאשם, כלומר מודעות של עושה העבירה להתקיימותם של רכיבי היסוד העובדתי, כשהוא פועל במטרה להפחיד או להקניט. עוד יש לציין כי בעניין עבירת האיומים ניתן להמיר את דרישת הכוונה בצפיות, באופן שצפיית התממשות היעד המבוקש ברמת הסתברות קרובה לוודאי, כמוה כשאיפה להשגת היעד. במילים אחרות, ניתן להחיל בעבירה זו את כלל הצפיות הפסיקתית, כלומר ניתן לומר כי היסוד הנפשי מתקיים כאשר למאיים הייתה מודעות, ברמה גבוהה של הסתברות, כי היעד של הפחדה והקנטה יתממש עקב מעשיו, גם אם אין לו שאיפה לכך. ראו פרשת **לם**, עמ' 125.

40. כאמור הגעתי למסקנה לפיה לא התקיים היסוד ההתנהגותי הנדרש (ולמצער לא מתקיים היסוד הנסיבתי - שלא כדין) לצורך הרשעה בעבירת האיומים. אוסיף בקצרה, כי אילו קביעתי הייתה אחרת, הרי ניתן לומר כי מתקיים היסוד הנפשי הנדרש. הדבר נלמד מהתנהגות הנאשם, שלדידי היה בה לגרום להפחדה ולמצער להקנטת נדלר. תוצאה זו היא בגדר הציפיות כי תתממש בדרגת הסתברות קרובה לוודאי. ודוק: לפי מבחן זה, אין חשיבות לעובדה כי הנאשם שאף למטרה אחרת; השיג את המסמכים - שהוא המניע להתנהגותו - שכן הוא היה צריך לצפות כי מעשיו יפחידו את יקניטו את נדלר. הדברים מתחדדים נוכח מעמדה של נדלר, שהיא מזכירה באגודה והסיטואציה אליה נקלעה כאשר מצאה את עצמה בין הפטיש לסדן, והייתה צריכה להדוף את דרישותיו של הנאשם; דמות ציבורית ידועה, שמילא תפקידים בכירים במדינה.

41. לסיום אציין כי לא נעלמה מעיני טענת הסניגור בסיכומיו לפיה נסיבות המקרה מצביעים על כך כי מדובר בזוטי דברים, אולם משהגעתי למסקנה שיש לזכות את הנאשם אין אני נדרש לטענה זו. עם זאת, אציין בקצרה כי אילו הגעתי למסקנה כי מתקיימות יסודות העבירה, לא הייתי רואה בהתנהגות הנאשם כזוטי דברים

אחרית דבר

42. אם כן, המסקנה המתבקשת היא כי המאשימה לא הרימה את הנטל המוטל עליה ולא הוכיחה את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר.

43. עם זאת, לא אוכל לחתום את הכרעת מבלי לציין דברים אלו: זיכוי של הנאשם מביצוע עבירה פלילית, אין משמעותו כי יש להשלים עם התנהגותו. במהלך האירוע מושא האישום, התנהג הנאשם בצורה בוטה ואגרסיבית, שכללה ביטוי ומעשה. כאמור, הגעתי למסקנה כי אין לצבוע התנהגות זו בצבעים של הדין הפלילי, אך למותר לציין כי ניתן היה לנהוג אחרת - גם אם סבר הנאשם כי למעשהו קדמה התנהגות לא הולמת ולא נאותה מצד אחרים, או כי וועד האגודה לא מילא את חובותיו כלפיו.

44. לפיכך, לאור האמור, אני מחליט לזכות את הנאשם מהעבירה שיוחסה לו.

ניתן היום, כ' אדר תשע"ה, 11 מרץ 2015, במעמד הנאשם וב"כ הצדדים.